

Känner vi oss orättvist behandlade?

I vårt dagliga liv upptas vi mycket av känslan av att bli orättvist behandlade. I varje slags relation upplever vi att andra gör oss orätt, att det är vi som är de som behandlas orättvist. Och vi försöker hävda vår rätt.

Vi menar att vårt liv inte går väl därför att människor behandlar oss orättvist. Men detta är ett stort misstag. Glädje, kärlek, hjärtats ro och lycka – som vi alla längtar efter – beror inte på om andra behandlar oss rättvist eller inte.

Den helige Johannes Chrysostomos säger att ”ingen kan skada den som inte skadar sig själv”. Med andra ord: ingen kan såra oss utom vi själva.

När någon alltså tycker sig bli orättvist behandlad, måste han genast reagera – inte mot dem som gör honom orätt, utan mot sig själv. Han måste börja reflektera över sitt hjärtas tillstånd.

Om vi menar att andra gör oss orätt, visar det att vi ännu inte har tagit vårt första steg i livet i Kristus. Vi befinner oss fortfarande i ett andligt spädbarnsstadium. Vi lever i en andlig medelmåttighet och våra horisonter är begränsade. Vi dömer oss själva till andlig fattigdom.

Men om vi blir orättvist behandlade och uthärdar det modigt, betyder det att vi har börjat leva enligt Guds bud.

Att känna sig orättvist behandlad är ett bevis på att ett världsligt sinnelag fortfarande har fäste i oss. När bekvämlighet, rikedom och ett behagligt liv är våra enda mål, kommer känslan av att bli orättvist behandlad alltid att förfölja oss.

En människa känner sig orättvist behandlad när andra inte erkänner honom eller visar honom heder. Men detta betyder att hans kriterium är andra människor och inte Gud.

Den som känner sig orättvist behandlad har ännu inte förstått vem Gud är. Han har inte lärt känna Guds kärlek. Han drar sig in i sitt skal, fylld av osäkerhet och egoism.

I allmänhet är de som känner sig orättvist behandlade styrda av sina lidelser och begär, de har en inre tomhet, är andligt lata, småsinta och präglade av osund egenkärlek.

Den som har funnit skatten, som har funnit det sanna livet – och detta liv är Kristus – skadas inte av någon orättvisa. Han bedömer livet annorlunda. Han kan se att den orättvisa som drabbar honom är mänsklig småaktighet och inte värd att oroa sig för. Ingen kan se saken på så sätt om inte den gudomliga nåden har upplyst hans hjärta.

Om Kristus är den enda skatten i vårt liv, vem kan då göra oss orätt? Ty den enda som kan skilja oss från Gud är vi själva, när vi syndar. Därför är det bara vi som kan göra oss själva orätt. Och så visar det sig att ingen kan göra oss orätt, om vi inte gör oss själva orätt.

Ja, både den som gör orätt och den som känner sig orättvist behandlad gör i slutändan sig själv orätt.

De som till exempel begår äktenskapsbrott gör sig själva orätt, eftersom de bryter sin relation till Kristus och till sin make eller maka. Men om maken/makan känner sig orättvist behandlad, gör den sig själv orätt. Därför att en sann kärleksrelation är inte bara när vår livskamrat respekterar oss, älskar oss, hedrar oss och inte gör oss orätt. Den sanna kärleken förverkligas när vi söker Gud. När vår inspiration är Gud. När vi är storsinta. När vi vet hur man förlåter.

Vad ska vi göra när vi blir orättvist behandlade?

När vi känner att någon gör oss orätt behöver vi inte bli upprörda eller arga. Vi bör uppträda som vanligt. Om vi tiger och inte väcker förbittring inom oss, stillnar striden. Men om vi insisterar på att hävda vår rätt eller driva igenom vår egen 'rätta' tanke, uppnår vi ingenting.

Låt oss anförtro saken åt Gud, och den rättvise Domaren ska ge oss rätt. Låt oss lägga vårt eget resonemang åt sidan, det som visar sig i att vi vill ge igen det onda som gjorts mot oss. Om vi visar lite tålamod och vänder oss till bönen, kan den som gjort oss orätt bli rörd och komma till besinning. Gud ser vårt tålamod, vår kamp att inte vända oss mot den som gjort oss orätt och Han ska komma och välsigna oss.

Låt oss se orättvisan som en prövning som kommer att bli oss till stor nytta. Gud tränar oss i tålamod, förlåtelse, mildhet och frihet från agg.

Dessutom är den som gör oss orätt vår välgörare, eftersom han hjälper oss att förbättras. Han hjälper oss att se var vi brister, att odla vårt andliga liv och att mogna. Därför bör vi tänka på honom med tacksamhet, som på en läkare som Gud har sänt för att hela oss. Hur bittra känslor hans handlingar än väcker i oss, bör vi se dem som läkande medel. Ju mer en person besvärar oss och gör oss orätt, desto fler möjligheter till att växa i Kristus får vi.

Vem blev mer orättvist behandlad än Kristus? Blev inte också de heliga orättvist behandlade i sina liv? Blev orättvisan ett hinder för deras andliga framsteg? Det motsatta skedde. Eftersom de tog den rätta hållningen och ödmjukade sig, bidrog de orättvisor de fick utstå i slutändan till deras helgelse.

Till sist spelar det ingen verklig roll om vi blir orättvist behandlade eller inte. Låt oss inte ta saker och ting som de ter sig på ytan. Låt oss inte döma efter våra svagheter och brister. Låt oss ta det avgörande steget i vårt liv. Låt oss söka kärleken och inte vår egen rätt. Och om vi verkligen önskar att aldrig känna oss orättvist behandlade, ska Gud ge oss det!